СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIII. Ч. 33. Джерзи Сіти, Н. Дж., субота, 9 лютого, 1935. VOL. XLIII. No. 33. Jersey City, N. J., Saturday, February 9, 1935. THREE CENTS.

БОРОТЬБА ЗА ЗАКОН ПРО ДОПОМОГУ

ВАШИНҐТОН. — У сенатськім комітеті для видатків ведеться завзята боротьба між прихильниками адміністрації та її противниками за проект закона, що має віддати президентови до повної розпорядимости близько 5 міліярдів долярів, призначених на наглу допомогу.

Опозиція, видно, не вдоволилася добуттям деяких уступок від прихильників уряду. Якраз навпаки: вона побачила в тих уступках тільки заохоту до дальшої боротьби і в четвер добилася такої поправки законопроекту, що прихильники адміністрації, кажуть, що через неї цілий проект не варта заходів, а саме поправки, що уряд має платити при всіх допомогових проєктах тільки звичайні зарібки.

За внесок голосували 12 сенаторів, проти —8. Замітно, що опозицію проти демократичного президента вів демократ, сенатор МекКарен з Невади.

ДАЄ ТЕМНИЙ ОБРАЗ АВТОМОБІЛЬНОГО ПРОМИСЛУ.

ВАШИНҐТОН. — Так звана „Дивізія розсліду й плянування" при „уряді відбудови краю" предложила президентови Рузвелтови звіт зі свого розсліду автомобільного промислу.

Звіт малює дивний образ: з одного боку, технічне видосконалення промислу, з другого боку, найгіршого сорту визиск людських сил.

ЗАКИДУЮТЬ КРИМІНАЛЬНІ ЗЛОВЖИТКИ ПРИ ДОБУВАННЮ МОРСЬКИХ КОНТРАКТІВ.

ВАШИНҐТОН. — Сенатський комітет для розсліду фабрикації амуніції попав на слід таких незаконних заходів коло добування контрактів від уряду на будування кораблів, що він постановив предложити свої протоколи державній прокураторії для вжитку їх до кримінального процесу.

Одно будівляне підприємство наняло було собі як „фіксера" з платнею 15,000 долярів річно одного адвоката, що мав йому дістати від уряду контракт на будову кораблів на суму 238 міліонів долярів.

ПРОЦЕС ЗА ПЕРЕДВИБОРЧУ СТРІЛЯНИНУ В КЕЛЕЙРЕСІ.

ПАТСВИЛ (Па.). — Лава присяжних суддів у місцевім стейтовім суді видала вже в четвер свій присуд у справі Джозефа Бруна, 50-літнього републиканського лідера з недалекого містечка Келейрес, котрого який місяць тому поставлено на суд як головного виновника стріляння на демократичну виборчу параду в тій місцевости. Присяжні судді застановлялися над справою цілих 65 годин, а потім видали присуд, що Бруно винуватий за вбивство, але не те, що закон називає „мердер", а те, що закон називає „менслотер"; себто він свідомо стріляв до товпи й цим своїм свідомим учинком спричинив смерть людей, але убити він не хотів. За це йому грозить кара вязниці від 6 до 12 літ. Присуд видасть суд, як скінчиться переслухання за те, чи не треба зарядити нової розправи.

Справа викликала була в околиці велике роздразнення вже хочби тому, що від цієї стрілянини згинули 5 людей (у тому числі були 2 Українці). Прокураторія потягає ще до судової відповідальности 6 членів родини Бруна. Розправа над ними відбудеться незадовго. Можливо теж, що й Бруна ще раз поставлять на суд, бо прокуратор у своїй промові до присяжних сказав, що як Бруна признають винуватим якогось меншого злочину, як убивства першого ступня, то прокураторія буде добиватися, щоб його судити ще раз за інші злочини.

ВИКОНУЮТЬ КАРУ СМЕРТИ.

ОСИНИНҐ (Ню Йорк). — У місцевій стейтовій тюрмі, відомій під популярною назвою Синг-Синг, страчено в четвер у ночі на електричнім кріслі трох засуджених: 28-літнього Петра Кроті, 25-літнього Вилієма Пасковича й 31-літнього Алфреда Джаляренці.

Петра Кроті й Виліяма Пасковича засуджено за те, що як кажуть, вони вбили ґенґстера Абрагама Фолька. Джаляренці пішов на смерть за вбивство Джозефа Карлючі в Сиракюзі.

З ПРОЦЕСУ ГАВПТМАНА.

ФЛЕМИНҐТОН (Ню Джерзі). — На процесі проти Гавптмана стане як відводовий свідок Чарлз Ді Бишоп, будівельний контрактор з Вотербері, в стейті Конетикот, та зізнав, що драбина, котру, як каже прокураторія, викрадачі дитини Линдберґа лишили коло хати Линдберґа, не зроблена з дошки, вирваної з хати, в котрій мешкав Гавптман.

Суд не приняв Бишопа як знавця дерева, але приняв його як звичайного свідка. Його зізнання противляться зізнанням федерального знавця дерева, Артура Колера, котрий зізнав якраз навпаки.

Ще один свідок, що ходив до ресторану, де працювала Гавптманова жінка, зізнав, що він бачив Гавптмана в тім ресторані які дві години перед тим часом, коли за словами прокураторії викрадено дитину Линдберґа.

ДВОХ ФАРМЕРІВ І ГОСПОДИНЮ ЗНАЙШЛИ МЕРТВИХ.

Гурток співаків, який зайшов на фарму Майенів у дистрикті Інстов (Канада), знайшов у хаті пострілені тіла двох молодих фармерів, Гаролда Майена, літ 25, і Дейвида Майена, літ 23, а також тіло їх господині, Фреди Джонсон, літ 35. Поліція думає, що молодший брат убив старшого і господиню, а потім себе.

ВИРАТУВАЛИ НЕМІЧНИХ СТАРЦІВ-БІДАКІВ З ПОЖЕЖІ.

У заведенню для бідних старців біля Кобурґ, Онт., вибухла пожежа, що скоро охопила цілий будинок. Всім мешканцям будинку грозила смерть в огні, тому, що пожежа вибухла досвіта, а багато старців і старушок це калікипаралітики. Лише завдяки присутности духа в дозорчині старців, Брюс Томпсон, що негайно закликала кобурську пожежну сторожу, ті люди вибратувалися. Сторожа прибула негайно й видобула з горіючого будинку всіх 62 старців і старушок. Деяких викинено з будинку без верхнього одіння на сніг і вони перемерзли, однак ніхто з них не був попечений.

ТЯЖКА ВЯЗНИЦЯ ЗА ГРАБУНКИ.

М. Бідулка і М. Гуска з Вінніпегу, молоді грабіжники з попередніми рекордами, пішли до вязниці: один на три, а другий на два роки, за грабунки домів.

При засуді Бідулка звернувся до судді з запитом: „Чи ви думаєте, що три роки мені що поможуть?" „Ні", відповів суддя, „але я знаю, що за той час публика буде безпечна перед вами".

ЗАГАДОЧНИЙ ОБРАЗ МАДОННИ НА СКАЛИСТІЙ ГОРІ.

Канадійські часописи принесли фотографічну знимку стрімкої скелі на невеличкім незамешканім острівці при березі Нової Шотляндії, на сході Канади.

Стіна скелі спадає прямовисно, майже під кутом 90 ступнів, до бурхливого моря. На тій стіні є вирита у виді плоскорізьби невідомою силою величезна статуя Богоматери з дитинкою Ісусом на руках. Цього явища ніхто не може собі пояснити, бо острівець не замешканий і ніхто його не може відвідати, а довкруги острівця, названого Островом Дівиці, є грізні підводні скелі, до яких розбиласяб кожна лодка. Крім того долом безупинно клублються грізні хвилі дикого Атлянтику. Одначе як море спокійніше, можна до того острівця підплисти на такі віддаль, що виразно видно риси цього загадочного явища. Тої різьби не знищили ні дикі вітри, ні бурі, ні ледняки, ні мороз, ні зимно, ні дощі, ні громи. Отже не диво, що моряки вважають ту статую чимсь надприродним, чудесним.

Недалеко того місця є інший острів, де залишилися руни (письмо) перших Вікінґів, що приплили були до зеліських берегів Канади перед тисячею літ. Але вони були поганами і ніяким чином їм не можна приписати, щоб вони здобулися на щось справді поетичне, і взяте з християнської віри, якою є статуя Богоматери.

ПРИНЯТТЯ А. Д. МАРГОЛІНА В АДВОКАТУРУ ПРИ НАЙВИЩОМУ СУДІ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ.

Постановою з дня 5-го лютого найвищий суд Злучених Держав приняв бостонського адвоката А. Д. Марголіна на адвокатуру при найвищому суді.

ВИНАЙШОВ КЛІТКУ, БЕЗПЕЧНУ ПРОТИ КУЛЬ.

Для охорони банкових касієрів один чоловік у Саскатуні винайшов клітку, безпечну проти куль. Та клітка є скрита за лядою, але за потисненням ногою ґудзика негайно підноситься. Цей прилад охоронить банкових касієрів від бандитів. Виробив його Берт Громет, перевізник фортепянів. Торговельна рада Саскатуну предложить його під увагу Товариству Канадійських Банкирів.

НАСЕЛЕННЯ САСКАЧЕВАНУ ЗМЕНШИЛОСЯ.

За урядовим звітом департаменту здоровля населення Саскачевану зменшилося в минулому році на 5,000 душ. У 1933 р. нараховано в тій провінції 966,00 людей, а в 1932 р. було 971,000. В головніших містах живуть 156,162, в середніх містах 67,926, в місточках 81,355, в сільських муніципалах 660,557. В 1934 р. в провінції уродилося 1,841 дітей, звінчано було 841, смертей 559.

ЗАГОСТРЕННЯ В СПРАВІ НОШЕННЯ ЗБРОЇ.

Від Нового Року всі пистолі й револьвери, що знаходяться в посіданні приватних осіб, які живуть у Канаді, мусять бути реєстровані на поліції. Кого приловлять з нереєстрованою зброєю, той буде покараний 30 днями вязниці, або $50 гривни, або одною і другою карою. Крім того треба мати ще дозвіл на ношення пальної зброї.

ТОВАРИШІ ЗАМОВКЛИ.

Найновіша імпреза большевиків, збіжевий страйк в Алберті, скінчилася компромітацією большевиків. Нещирість і облуда большевицьких агітаторів відкрила очі навіть тим фармерам, що початкововдалися звести тим непрошеним „опікунам" їхньої кишені. Агітатори пронюхали носом, що далі їм нічого возитися з туманенним людей, і винеслися до міст. Тай у большевицькій пресі ні згадки більше про той страйк; спокійно, хоч маком сій. Стидно признатися, що не вдалось обманути людей. Найбільше їх заболіло те, що самі фармери викрили, що місцеві агітатори завчасу випродали свою пшеницю тим самим збіжевим компаніям, проти котрих іншим казали страйкувати, хоч би й до нового збіжжя. Агітаторам це легко, бо їх пшениця вже давно в терміналах у Венкувері й Форт Вилямі.

ВИРАТУВАВ ТОВАРИША, САМ ПОМЕР.

Дейвид Вард, літ 18, з Вінніпегу працював коло кітла в сіенарських заводах з Джорджом Шилдсом, літ 51. Від газової лямпи занялось убрання Шилдса. Оба вони були тоді в кітлі, Вард погасив огонь на своїм товариші, але притім іскра запалила його шматя і він так попікся, що другого дня помер.

5 ЛІТ ВЯЗНИЦІ І НАГАЇ ЗА ГРАБУНОК.

Ґордон Мілер з Вінніпегу, літ 26, признався до участи в грабунку Банку Торонто на Акедмі Ровд. Він дістав пять літ вязниці і 10 нагаїв.

Пів години передтим поліція арештувала на сіенарській стації його брата, Джека Мілера, літ 32, який, кажуть, є замішаний у грабунки банків.

НОВА ТЕОРІЯ ПРО СОНЦЕ.

До Мадриду прибув на іберо-американський океанографічний конґрес інжинір Ісаї Аравго з Сальвадору. Він подав до відома свою теорію про сонце, до якої дійшов по довгих роках обсервацій й експериментів. Сонце, каже він, формує цілу планетарну систему при помочі розлоглої електро-магнетичної сфери, яка окружає менші електромагнетичні сфери кожної планети. Де такі сфери стикаються з собою, там творяться електро-магнетична сочка. Така сочка знаходиться яких 150 міліонів кільометрів (93,750,000 англійських миль) від нашої землі і творить так звану газову корону сонця. Сонце є непрозорим, зимним, несвітячим тілом і ділає як творець (ґенератор) енерґії. Електро-магнетичне світло, що виходить з планет, повертається до них, перетворене сонцем у тепло. Всі планети, між ними й сонце, замешкані. Сонце має ту прикмету, що не зуживається.

ВИСКОЧИВ З ВІКНА У СНІ.

В. В. Андрюс, купець у Гай Ривер, Алта., вискочив підчас сну з вікна своєї спальні на першім поверсі й упав на сніг. На дворі було 25 ступнів нижче зера. Крім легкого потовчення нічого йому не сталося.

ВИРАТУВАЛИ ДІВЧИНУ І ПСА ВІД УТОПЛЕННЯ.

Вправне кидання шнуром пана і пані В. В. Слатер, з Ріджайни, Саск., викликало в мешканців великий подив. Пані Слатер виратувала недавно з води Марджорі Доґерті, літ 13, яка сповзлася й упала в отверте місце на річці Васкана. Глянувши у вікно, вона побачила дівчину в прикрім положенню, прибігла зі шнуром і кинула його пятнацять стіп так, що дівчина могла його вхопити.

Чотири дні пізніше п. Слатер виявив також свою здібність зі шнуром. Побачивши песика у воді, він узяв шнур, зробив петлю і з віддалі 12 стіп витягнув його на безпечне місце.

СОБАКА ХОДИТЬ НА ПИВО ЗІ СВОЇМ ПАНОМ.

В Торонті є один старий добродій, що приходить зі своїм псом до одного з готелів на пиво три рази на тиждень. Коли він прийшов перший раз із псом до готелю, зажадав від управителя готелю мірку пива в місці для свого собаки. Коли, управитель на це не згодився, він дав собаці напитися таки зі своєї склянки.

„Завтра я принесу свою власну миску на пиво для пса", пояснив присутним цей добродій. „Мій собака любить пиво, але горівки не пє. Любить теж пити чай, але мусить мати підлену в горнятку. Він уже від довшого часу не пє пиво", пояснив присутним.

ПОШИРЮЄТЬСЯ КУЛЬТ МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО

ПАРИЖ (Франція). — Офінор стверджує, що смерть Михайла Грушевського причинилася несподівано до величезної зміни у відношенню до нього української іміґрації в західній Европі. В той час, як його подорож до Совєтів позбавила була його не лише заслуженої популярности, а часто навіть і признання його величезних заслуг, його смерть не на посаді народнього комісаря, а на засланні, як політичного еміґранта і майже як вязня совєтського уряду, не лиш очистила перед еміґрацією політичну репутацію бувшого голови Центральної Ради, але навіть додала до його лаврового вінця ті терни, які йому бракували, щоб утворити закінчену постать будівничого України. Тому вістка про смерть проф. Грушевського викликала по всіх осередках еміґрації велике зворушення, яке вилилося в цілій низці жалібних академій. По академіях у Парижі, Ліоні, Бриселі, Римі та інших містах відбулася величава академія в найбільшій українській кольонії в західній Европі: в Шалеті, в Франції.

ЗАВВАЖИВ УКРАЇНУ, АЛЕ НЕ ПОМІТИВ „УКРАЇНСЬКОЇ РЕПУБЛИКИ".

МОСКВА. — Ко Киева приїхала група чеських журналістів. Їх голова, д-р Ріпка сказав у розмові з кореспондентом московської „Правди" між іншим таке:

„Перше, я сказав би, і найбільше враження, що я виніс з мого перебування на Україні після відвідин Ленінграду й Москви, це те, що я навіть не відчув, що виїхав з меж одної союзної републики (себто Московії) і приїхав та попав до другої републики (себто на Україну)".

СОВЄТИ — КРАЇНА НАЙБІЛЬШОГО ВИЗИСКУ.

ЛОНДОН. — У Кектонголі відбувся великий мітинг, на якім промовляв бувший комуніст Руперт Стронґ, що останніми часами перебував у СССР. Він заявив, що поїхав до Совєтів переконаним комуністом. Але в Москві чекало його несподіване й цілковите розчарування. Революція, казав Стронґ, цілковито провалилася. Совєти є країною найбільшого визиску працюючих. (Украінтаг).

ЖІНОЧИЙ КЛЮБ У ЛЬВОВІ.

ЛЬВІВ. — Кооператива „Українське Народне Мистецтво" і „Труд" заснували клюб, що міститься у Львові, в Ринку ч. 39. Господині клюбу поставили своїм завданням розбудувати широке товариське життя. До клюбу можуть належати члени обидвох згаданих кооператив, передплатниці „Нової хати", а гостями можуть бути симпатики тих кооператив. Раз на тиждень відбуваються сходини членів. Можуть прийти і гості. Сходини присвячені якомусь рефератови, або відбуваються з якоїсь іншої нагоди.

ПОЛЯКИ ПРО БЕРЕЗУ.

ВАРШАВА. — На засіданні буджетової комісії польського сойму один з польських послів сказав про Березу Картуську таке: „Понижають там людську гідність і знущаються над вязнем. Береза то наглий суд, тільки інакше унормований. Де тут вижний вплив сильного уряду, коли ховається він за Березу і Берестя? В думці перісічного громадянина твориться переконання, що найвищим добром для тих, що в той спосіб ратуються, є втриматися при владі".

ПОЛЬСЬКА МОЛОДЬ.

ВАРШАВА. — Польські газети розписуються про вислід анкети, яку розписав один з польських учителів у Вильні в кількох найвищих клясах вселюдної школи на тему: „Що я вчинив би, якби став невидимим?" Преса подає, що висліди анкети не такі жахливі як інших анкет, але всеж таки дуже характеристичні. Ось деякі відповіді:

„Якби я була невидима, пише одна учениця, я вбилаб усіх Жидів у Вильні і забралаб їм гроші". „Якби я був невидимий, то висадив би всі мости в повітря і розкрутив би всі шини, щоб поїзди розбивалися". „Якби я була невидима, то забралаб усе, що попалоб мені під руки". „Я заражена половою недугою. Якби була невидима, я вбилаб хлопця, що мене заразив". „Якби я була невидима, то взялаб Матері Божій її дорогоцінну накидку, прикрашену в нашім костелі дорогими каменями". „Якби я була невидимою, то сталаб жінкою-шпигункою і викрадалаб пляни в ґенеральних штабах".

Польська преса подає, що те все представляє образ, яким хіба не радіти!

ЗБИРАЮТЬСЯ ДО ПОВОРОТУ.

МОСКВА. — Велике число урядовців американської амбасади та американських консулятів вже готове до повороту до Злучених Держав. Приказ Вашинґтону до повороту врадував багато осіб.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодиноке число три центи.		Three cents a copy	
На рік	$6.00	One year	$6.00
На пів року	$3.25	Six months	$3.25
На три місяці	$1.75	Three months	$1.75
Число з пятниці (з англійською частю):		Friday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$ 2.00	One year	$ 2.00
На пів року	$ 1.25	Six months	$ 1.25
В Джерзи Ситі і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$9.00	One year	$9.00
На пів року	$4.75	Six months	$4.75
На три місяці	$2.50	Three months	$2.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЗАМКНУЛИ ДВЕРІ ПЕРЕД НОСОМ

Відколи американський уряд навязав зносини з російським большевицъким урядом Росії, відтоді большевицькі дипльомати не сходили зі сторінок американських ґазет. Одного дня було це, другого онте, а все большевицькі дипльомати. Стали вони в ґазетах щоденними героями, гейби Бейб Рут або чемпіон мордотовків Бер.

Тому, коли недавно прийшло до зірвання переговорів, здивувались американські ґазети, здивувалась Европа. Пішли ріжні балачки, себто ріжні неоправдані пояснення. Щоби вони не ширились, американський департамент стейту подає тепер про це зірвання ближчі пояснення, що кидають різке світло на большевицьку дипльоматію.

Показується, що першою перешкодою в переговорах був закон Джансона, що забороняє американському урядови давати позички чужим урядам, що не сповнили своїх зобовязань. Департамент стейту питався ґенерального прокуратора, чи російський уряд треба вважати за уряд, що не сповнив своїх зобовязань. Ґенеральний прокуратор заявив, що російський уряд треба за такий уважати.

Друга перешкода зайшла, як російський уряд почав торгуватися з американським урядом за кредити. Російський уряд заявив свою готовість признати в засаді навіть довги Керенського, хоч за ці позичені Керенському гроші купували в Америці воєнні припаси на кампанію проти большевиків. Ця готовість показує, як сильно Росії потрібна приязнь Америки.

Америка предкладала коротко-реченцеві кредити. Росія хотіла довго-реченцевих. Остаточно Росія годилася взяти половину кредитів на 5 літ, а другу половину на 20. У цей спосіб Росія хотіла дістати від Америки 150 міліонів долярів. За довги Керенського вона предкладала 100 міліонів. Якби Америка була пристала на це, то Росія булаб дістала тепер 150 міліонів і могла би з того заплатити Америці свій довг та ще лишитися з надвишкою кредитів на 50 міліонів. Якби Америка поторгувалася трохи, то Росія була би заплатила готівкою за Керенського 150 міліонів долярів, але ці гроші прийшли би з каси Америки.

Літвінов каже, що йому власне про це йшло.

Очевидна річ, що президент Рузвелт не хотів пристати на такий бизнес, щоб Америка позичила Росії стільки грошей, щоб Росія могла платити довги супроти Америки.

Отже бизнесу не зроблено, і перед носом большевицьких дипльоматів затріслися двері.

СТАНОВИЩЕ ЖІНКИ В СОВЄТАХ

Італійський журналіст Беоніо Броктері, кореспондент мілянського щоденника „Іль Коріере делля Сера", присвятив чергову кореспонденцію вияснению дійсного становища жінки в Совєтах. Висновки, до яких він приходить у своїй довгій кореспонденції, де він переказує ріжні факти, що ілюструють отой траґічний стан, заслугують на те, щоб їх подати до відома українських читачів, а особливо читачок. Довгий час видавалося багатьом в Европі, що в Совєтах жінка отримала навіть більше прав, ніж має тепер у Злучених Державах Америки. Дійсність виказує щось зовсім інше. Але даймо голос італійському дописувачеви.

„Совєтське подруже право — каже він — виходило ніби з бажання охоронити права і свободу жінки. Большевики вважали, що вони зможуть осягнути це, вводячи концепцію рівности між співжиття законно зареєстровані й незареєстровані (себто між справжнім подружжям і фізіольоґічним співжиттям — Е. О.) Теоретично ця концепція видавалася досконалою: в цей спосіб большевицькі правники нібито касували буржуазні забобони, з їх неґативними соціяльними наслідками, щодо чужоложства, зведених дівчат (покриток) та „байстрюків", і ніби „моралізували" суспільство...

Але в дійсности в той спосіб цілковито зруйновано істотну вартість подружжя. В законодавстві всіх країн шлюб є урочистим **актом, без якого сексуальний** звязок між чоловіком і жінкою залишається в стані факту і не визнається законним (себто таким, що потягає за собою леґальні наслідки. — Е. О.). Совєтське законодавство, навпаки, надає фактичному співжиттю значіння правного стану: „шлюб" уважається завязаним з хвилею, як тільки відбувається звичайний половий акт. Совєтський трибунал у цьому разі лише **ратифікує** (на бажання зацікавлених) те, що вже існує, себто лише **зареєстровує факт,** причому ця реєстрація, на думку совєтських законодавців, малаб „облекшувати охорону прав і особистих та маєткових інтересів одружених та їх дітей".

Таксамо і розвід має однакову вартість, незалежно від того, чи він є зареєстрований, чи ні, з тою поважною ріжницею, що може відбуватися по волі навіть і одної зі сторін. Той, хто є вже втомлений спільним життям, кидає другого і йде собі геть. Наслідки „подружнього" життя ліквідуються адміністративним шляхом — через виплату кількох рублів на місяць.

„Ви, люди Заходу, — додає кореспондент — віроте, що дітьми піклується совєтська держава: дає їм притулок, вдягає їх, виховує. (Так бодай голосять большевицькі аґенти. — Е. О.). Але ні! Це все лише вигадки! Діти залишаються все на відповідальности батьків, і коли родина розбивається, то вони залишаються натурально у матері, яка, породивши їх в крові і муках, не хоче їх кидати на поталу".

І саме тут полягає великий злочин совєтського законодавства, що витворює **абстрактні** формули рівности між чоловіком і жінкою, не звертаючи уваги на **природню** нерівність, в наслідках родинного чи полового звязку. Давня українська приказка каже: „На козаку нема знаку"; на жінці чи дівчині знак усе залишається. І коли цей знак приймає форму дитини, то психольоґічна нерівність між чоловіком і жінкою досягає незмірних розмірів. Чоловік, задовольнивши свій половий інстинкт, іде собі геть; жінка навпаки, з задоволенням полового інстинкту отримує одночасно другий інстинкт, не менше сильний: інстинкт материнства, якого вона — для добра цілої суспільности — не в силах перемогти, і тому мусить нести на собі тягар того права вільного шлюбу та вільного розводу, що його совєтське законодавство увело ніби **для її охорони.**

Але послухаймо далі, що каже італійський кореспондент:

„В Росії, каже він, побудовано багато нових будинків, але зруйновано родину. Жіноча еманципація, масова участь жінок в урядах, галасливі виступи дівчат у всіх політичних та антирелігійних зборах, цинічний і безсоромний нудизм — що це все означає? Означає, що ці кволі беззахисні істоти шукають у зовнішній надбудові суспільної орґанізації, в „карієризмі" та в політиканстві тої точки опертя, тої ґарантії тревалости, якої їм уже більше не дає шлюб, ані любов. Це означає смерть жінки. Подібний факт ще ніколи не траплявся. Бо ніколи родини, як гармонійного терміну сполучення між індивідуальністю осібняків та суверенністю держави ніколи ще правно в такий спосіб не руйновано. В дикій давнині родина основувалася на матріярхаті (перевага матери); в Греції вона зробила була громадським та релігійним звязком цілої групи людей; у давньому Римі вона виявляла владу і відповідальність батька; в варварських законодавствах вона була підпорою державної влади, а в християнстві вона досягла високости ідеального єднання між чоловіком і жінкою, освяченого церквою. В Совєтах це все зникає. Зникає родина. І люди є присуджені жити по кімнатах, які не мають у собі нічого інтимного, які є відкриті для кожного нахаби".

Евген Онацький.

ТРИЦЯТЬЛІТТЯ УПАДКУ ПОРТ АРТУРА В 1904 Р.

(Подав В. Л., Відень).

Трицять років минуло від часу, коли під проводом завзятих Японців упав Порт Артур, російська твердиня на Далекому Сході. Для нас, Украніців, цікава ця подія з важних причин. Московські й чужі історики славлять геройські подвиги залоги Порт Артура, що повних одинацять місяців опиралася завзято шаленому наступови японської великої армії. Що цеї твердині боронили російські полки, зложені переважно з наших наддніпрянських братів-Українців — про це мало згадки.

Японський збройний виступ 1904 р. застав Росію неприготованою до війни. На вістку про неї в Петербурзі сміялися в кулаки, доказуючи на основі ріжних „достовірних звітів", що Японія за 2—3 місяці буде просити мира. Японська розвідка потребувала тільки купувати московську пресу, щоби з неї довідатися, які російські полки, в якій силі і т. п., та де стоять на фронті. Цілу війну злегковажено. Щойно розбиття російської фльоти перелякало московське військове командування. Після цього погрому прийшла черга на армію, що під проводом нездарних ґенералів-протекціонерів програвала один бій за одним. Питоме Москалеви хабарництво („взятка") розкладало постачання армії та цивільну арміністрацію воєнного терену. Двірські інтриґи в Петербурзі заставляли придуркуватого Николая II. часто заміняти начальних вождів та командирів поодиноких армій і корпусів. Після цього прийшов погром під Мукденом, де останки розбитої російської армії вратував перед цілковитою загладою хоробрий ґенерал, Українець **Ліневич.**

Одинокий Порт Артур державcя цілий рік хоробро. На початку війни був він майже непідготований до довгої обologи. Щойно в перших місяцях війни укріплено його у швидкому часі. Здібні військові інжиніри, переважно Українці, під проводом майора-інжиніра, Українця **Величка,** впоралися напричуд швидко з укріпленням твердині. Залога твердині боронила її з подивугідною хоробрістю. Нашвидко зроблені укріплення доводилося раз-у-раз направляти під барабанним вогнем японської важкої артилерії та безупинних атак японської піхоти. Цілий рік тримався Порт Артур нездобутий. Щойно коли впав у бою герой твердині, душа армії-залоги, ґенерал Українець **Кондратенко** — Порт Арутр був засуджений на здачу. Після геройської смерти ґен. Кондратенка Японці висадили мінами та розбили 28-калібровими ґарматами останні форти, що до останку геройсько боронилися. Чужинець ґен. Штисель, начальник твердині, по втраті ґен. Кондратенка на новоріччя 1905 р. просив облягаючого японського ґенерала Ноґі про переговори передачі кріпости і пристані Порт Артура.

Упадок Порт Артура мав для Японії просто необчислиме значіння. Одним ударом морська і мілітарна могутність японського цісарства була в східній Азії забезпечена. Сьогодні Порт Артур — це головна вихідна база японської фльоти в діланнях японської політики в Манджурії. Тут готовлять японські збройні відділи шлях на ґрунт під японську кольонізацію — мандрівку з перелюднених японських вульканічних островів. Тут підготовляється м а й б у т н я збройна розправа проти червоної Москви. Вона дістане тут, вразі війни, такого прочухана, як його дістала царська Москва.

Для нашої нації повторюється подібна трагедія. Тисячі наших братів впали в рядах москво-царської армії під Мукденом і Порт Артуром, а сьогодні стоять москво-червоні полки на Далекому Сході, зложені з Українців Наддніпрянщини та Зеленого Клину. Тоді командував чужинець ґен. Штисель, тепер проводить чужинець Блюхер.

Одна ріжниця, а саме, що українські жовніри москво-червоної армії не повторять баранячої хоробрости своїх батьків. Наш всенаціональний клич: „При найближчій нагоді розвалити москво-червону армію!"

Здобуття Порт Артура Японією 1905 р. і нинішнє заняття нею Манджурії видвигнули для нас, Українців, нове питання. Це українсько-японська протимосковська співпраця на Далекому Сході. Манджурія й Монголія, це природній терен майбутньої японської експанзії, а Зелена Україна, себто Зелений Клин та Приамурський Край з Владивостоком — це майбутня азійська кольонія України. („Новий Час").

М. Костишин.

В ДИТЯЧИЙ АЛЬБОМ.

(З нагоди укінчення школи, „graduation").

(Батько синови).

Минає час дитячих мрій,
Трудніший шлях тягнеться твій,
Однак ти ним сміло ступай,
В житті невдач все уникай.
Не соромись, хто батько твій!
Шануй, люби все нарід свій.
Бо цей момент то перелім:
Життєвий шлях змінить зовсім.
Ти підеш ним, чи сяк, чи так,
Розуму вчись, ти ще юнак!
Розбуджуй ум, нехай не спить.
Колись твій труд світ оцінить.

(Батько дочці).

В день радости щасливих днів
Щастя бажаю по всяк той час.
Кудиб тебе доля в світ не гнала,
Вірною завше лишись для нас.
Люби кохану свою вітчину.
Люби свій нарід і свій край.
Як довго, дитино, будеш жить,
Про Україну ти не забувай!

(Мати синови).

Щасливий день, що я, як мати,
Діждалась хвилі тебе обняти.
Матерне серце тобі сприяє,
Хай твоя доля в житті всміхаєсь.
Будь все щасливий, вперед дивися,
Народу свого не соромися!
Хай бодрість духа завзята буде,
То Бог полюбить, вшанують люди.

(Мати дочці).

Бажаю тобі, дитино люба,
Щастя і долі, веселих мрій.
Благословенна будь ти на віки,
Хай шлях твій стелять цвіти лелій.
Ти ссала груд мою,
Любиж Україну свою!

На вічу.

— Чому публика вже розходиться?

— Бо зараз буде колекта.

В. Будзиновський.

ШЛЯХОЦЬКЕ УХО

(Історичне оповідання).

(15)

— Побачите на місці. Не виключене, що я, короткозорий, возьму кого іншого за вас. Тепер бувайте здорові!

— Не поїдете разом?

— Ми не знаємося! Вам лицює бути на шлюбі. Я не весільний гість. Я слуга. Надіду пізніше, коли вже будуть куритися чуби гостей.

Ярунич завернув коня і лишився позаду. Шубинський, окружений своїми гайдуками, почвалав далі.

До Борівського Ярунич заїхав, коли братія вже бенкетувала. Віхавши на двірське подвіря, зіскочив з коня, припняв його до огорожі коло самих воріт, службі передав письмо Райфурського до господаря і пішов до великої салі. Став роззиратися за Кучицьким. Ще не бачив його ніколи, та так погано назначеного на лиці не тяжко було знайти. Такий був тільки один між гістьми. Сидів за столом недалеко входу до салі.

Щоби допевнитися, що то справді Кучицький, Ярунич пропхався аж до нього, і стояв за його плечима, наслухував. Рябатий, зизоокий шляхтич з розколеною губою в розмові з сусідом чванився, що мабуть за тиждень і він приведе до своєї хати жіночку; що весілля буде таке, якого в цілій околиці ще ніхто не бачив, про яке ніхто не чув!

Для Ярунича було ясне, що стоїть за плечима Кучицького. В глоті обернувся так, що будьтоби не хотячи ліктем дюґнув Кучицького в голову так, що йому аж свічки в очах станули.

— Ти вже пяний і по пяному розбиваєш голови тверезим?! — заревів Кучицький, визвірившися на Ярунича.

— Хіба ти пяний, мочимордо, що чіпаєшся невинних! — відрізав Ярунич. — Уважай, що і як говориш, бо я з тобою пацят не пас і тобі не ти!

Розігрітий медом, Кучицький був сміліший, як звичайно. Також не сумнівався, що буде мати поміч шабель братії. Схопився і крикнув:

— Я тобі уха повідтинаю!

— Мені досить буде твого одного уха! — відповів задирливо Ярунич.

Се діялося саме тоді, коли господар, прочитавши листа Райфурського, пробував проглотитися до Ярунича, щоби йому показати Шубинського. З жахом побачив, що Ярунич зчепився з Кучицьким.

— Погане непорозуміння! — погадав. — Ще готові почубитися. Треба їх розлучити.

Вже було запізно. Підхмелена братія втішилася, що вже буде мати видовище. Всі стали вигукувати:

— Шляхтич не сміє простити зневаги! За зневагу платиться шаблею! Оба зневажені! Яке їхало, таке здибало! Оба герби скаляні зневагами! Змити закалу шаблею! На двір, бо тут замало місця!

Заки Бобрівський проглотився до обох когутів, вони, випхані гукаючою юрбою на подвіря, вже стояли проти себе з голими шаблями в руках. Шаблі блиснули раз і другий. Шабля Кучицького впала на землю. Він вхопився за голову і заревів як підрізаний бик.

Ярунич схилився, підоймив з землі ухо, сховав його до кишені і пішов до коня коло воріт. Вискочив на нього, махнув на весільних шапкою і виїхав з двора. Їхав поволи. Аж коли з двірської дороги виїхав на головну, пустився чвалом. Хоч що хвилі озирався, ніякої погоні не бачив.

Спершу про погоню ніхто й не думав, бо всі були цікаві, з ким то Кучицький почубився і за що. Господар нікому не виявив тайни, бо боявся, щоби тепер Шубинський не зробив бучі. Найсмішніше було це, що сам Кучицький будьтоби не знав, з ким бився і хто від'їхав з його ухом. Годі було признатися, що він мав з Райфурським змову і що Райфурський зобовязався був прислати на весілля козака по ухо Шубинського.

Аж по якімсь часі деякі шляхтичі, що жили в приязни з Кучицьким, пішли до своїх коней, щоби пуститися за незнакомим і спіймати його. До них вийшов Шубинський і промовив:

— Запізно! Напасник хіба не такий дурний, щоби сісти на дорозі і дожидати погоні. І не лицює вам тепер відїздити звідси. Ми всі приїхали до Бобрівського на весілля. Відїздити передчасно в погоні за чиїмсь ухом, було би зневагою для господаря, його доньки і його зятя. Лиш один Кучицький мав би право відїхати, або за своїм ворогом вислати своїх гайдуків.

— Правду кажете! — відповіла йому братія і пішла далі пити.

Кучицький знав, що погоня була би спізнена. Лиш по якій годині до Райфурського вислав гайдука з листом про те, що сталося, бо дурний і поривистий козак взяв його за Шубинського.

Не бачучи за собою погоні, Ярунич троха звільнив, бо треба було вигадати, що далі робити.

— Або, або! — погадав. — Або нині піде зі мною, або нині розїйдемося на віки! Від Райфурського я мушу ще нині відійти, бо завтра, може й нині опівночі, він уже буде знати, що в Могилеві сталося. І до полку годі мені вернутися, через ту сестру Кучицького за полковником.

Вже було темно, коли віхав на подвіря райфурського двора. В своїй кімнаті Райфурський сидів при столі, на котрім стояли і світилися два трираменні свічиники. На середині стола був срібний полумисок. Коли Райфурський почув тупіт на подвірю, вгадав, що то вернувся Ярунич. Встав і відчинив двері. До кімнати справді увійшов Ярунич. Сягнув до кишені, витягнув людське ухо, і побачивши на столі срібний полумисок, поклав на нього ухо.

— Хлопче! — крикнув Райфурський. — Як би я мав купу золота, озолотив би тебе!

(Кінець буде).

КАСОВИЙ ЗВІТ ОБЄДНАННЯ

(За січень 1935)

I. ПРИХІД.

З перенесення		$ 114.97
Прихід у січні		1,182.02
Разом		$1,296.99

II. РОЗХІД:

а) **Висилка до Рідного Краю:**		
1) Рідна Школа	$300.00	
2) Визвольна акція	275.00	
3) Інваліди	200.00	
4) Музей Визвольної Боротьби	75.00	
5) Політичні вязні	50.00	
6) Письменники	40.00	
7) „Наш Лемко"	25.00	
8) Видавництва	36.00	
9) Тов. „Просвіта"	25.00	
10) Рідна Школа в Сяноці	25.00	
11) Захоронка у Львові	25.00	
12) Вдови і сироти	25.00	
13) Рідна Хата	16.00	
14) Кошти пересилки і листів	11.65	$1,128.65
б) Удержання канцелярії		25.00
Разом		$1,153.65

III. ЗІСТАВЛЕННЯ:

Загальний прихід	$1,296.99
Розхід	1,153.65
Остається в касі Обєднання з кінцем січня 1935 року	$ 143.34

Обєднання Укр. Організацій в Америці.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ПОЩО НАЗИВАТИ?

На розправі проти Гавптмана розігралась оноді така сцена, яка може навчити дещо, на диво сказати, ґазетних дописувачів.

Допитував адвокат оборони обвинуваченого за його зносини з німецьким Жидом Фішом. На допити свого оборонця обвинувачений заявив, що Фіш сказав був йому, Гавптманови, що він має гарний бизнес, поплатну пекарню; а потім Гавптман переконався, що цей гарний бизнес, ця поплатна пекарня, збанкротувала ще два роки передтим, як Фіш говорив про неї Гавптманови.

„Отже Фіш брехав вам?" — питається адвокат. Заки обвинувачений відповів, прокуратор спротивився ставленню такого питання. Мовляв, це не правда, чи неправда, це не факт, а характеристика факту, а в суді не мається подавати характеристик, себто не мається називати фактів, а мається подавати факти. І суддя з прокуратором згодився: „Пане адвокате, ви вже дізналися від свідка факти? Пощож ви ще домагаєтеся, щоб він їх називав?"

Так і деякі дописувачі: не вдоволяються поданням фактів, але ще їх називають. Гейби читач цього самий не міг зробити. Тимчасом читач може собі характеристику самий додумати; зате він не може придумати фактів.

У ЧОМУ ПРАВДИВА ІНТЕЛІҐЕНЦІЯ.

Кілька днів тому американська акторка Бленч Юрка в своїм відчиті перед Бруклинським Жіночим Клюбом строго критикувала американську театральну публику. Вона закидала Американцям і Американкам несерiозне відношення до драми й театру. Видно цю несерiозність, говорила акторка, з тих опіній, які пересічний Американець чи Американка подасть про драму по представленню. Як спитаєтесь, то почуєте: „What a swell play!" або Wasn't that lousy!!"

Це все, що вони вміють сказати. Чому якась театральна штука „свел", а чому інша „лавзі" (вошива), вони не знають. Вони навіть над цим і подумати не хочуть. Вони такі умово ліниві, що їм просто не хочеться навіть застановитись над тим, чому їм представлення подобається, чи не подобається. І їх співрозмовці від них цього не вимагають. Всі немов би змовилися, щоби їх мозки заснули.

У цьому, на її думку, лежить ріжниця між інтелігентною людиною і неінтеліґентною.

ІНТЕЛІҐЕНТНА ПУБЛИКА.

Цій акторці трапилася з тим відчитом така пригода.

Осудивши американську театральну публику за брак зацікавлення драмою й розуміння для неї, Бленч Юрка для контрасту Американцям навела російську публику. Мовляв, у Росії напів-інтеліґентна публика в театрі більше зацікавлена драмою, як інтеліґентна публика в Америці.

Так гона говорила в понеділок, а в вівторок у Ню Йорку ставлено вперше оперу Дмитра Шостаковича „Лейді Мекбет з Мценска". Критики ґазет кажуть, що опера була жахлива Критик „Ню Йорк Тамсу" каже, що ця опера це штучна зліпка, повна очевидних і плитких штучок; що в ній нема оригінальности ні творчости; що лібретто грубе, сентиментальне, перебільшене; що сатира, на яку автор садиться, дешева, незабавна, і подекуди просто бестіяльська. І так далі.

Але опера була, як це говориться, „гавлинг сoксее". Публика оплескувала, аж їй руки пухли. А це все тому, що оперу спроваджено з большевії, де її грано вже нераз у державних театрах, що її розхвалювали большевицькі критики, що її написав комуніст.

І, ніхі ми знаємо, як розуміти похвалу пані Юрки для російської публики: чи не розхвалювали її на ввесь рот тому, що її взяли за комуністичну акторку? Словом, чи не підвезли їй в Росії Москалі?

THE OLD OAKEN BUCKET

Words by S. WOODWORTH.
Music by E. KAILLMARK.

СТАРЕ ДУБОВЕ ВІДРО

I.

Як любі серденьку ті сцени колишні,
Що спомин малюють тепер на очах:
Левада, садочок, ярн й гаї пишні
Й долини квітисті в дитинних згадках:

Широкий ставочок і млин і млинівка
І міст і скала та, де бє жерело,
Мала молочарня й господа батьківська
Й старе при криниці дубове відро.

Хор:

Дубове відерце, залізом окуте
І мохом поросле, стареньке відро.

II.

Відром тим старенькім в згадках дорожу я,
Бо часто, як літом я з поля вертав,
Розради і втіхи у ньому шукав я,
Ліків найсолодших, що в світі я знав.

Як скоро руками спускав я в криницю
Відро те дубове до самого дна
І звідтам в моменті свіженька водиця
В відерці блищала, як чиста сльоза.

Хор:

Дубове відерце, залізом окуте
І мохом поросле, стареньке відро.

III.

Як солодко було водицю ту пити
З поросного мохом відерця того;
Ніщо не могло би було розлучити
Водиці живої, ліку цінного.

Тепер я далеко від скарбів тих цінних...
В згадках про них нині сльоза лиш тече,
Як до загороди батьківської лину
І бачу в уяві відро те старе.

Хор:

Дубове відерце, залізом окуте
І мохом поросле, стареньке відро.

Переклав **Мусій Степанчук.**

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ.

Свято Злуки Українських Земель і Грушевського.

Неділя, 27. січня ц. р., була в нас присвячена Злуці Українських Земель і памяти Михайла Грушевського. Рано, по Службі Божій, о. С. Мусійчук відправив панахиду за бл. п. М. Грушевського при співі хору і численній громаді.

Вечором того дня в галі при укр. прав. церкви відбувся концерт і академія. Перша часть програми була на честь злуки земель, а друга часть в пошану памяти Грушевського. Вступне слово сказав В. Роздільський. В проґраму входили точки хору Лисенка, хору молодечого сестриицтва, соля, дуети і деклямації, все під управою о. С. Мусійчука, який також виголосив гарну й обдуману святочну промову.

Деклямували: панна І. Данись, панна С. Сосонка і Йосиф Данись. Деклямували вірші Мусія Степанчука і М. Костишина. Панна Н. Роздільська відспівала сопранове соло „Ой одна я одна" і „Ой стрічечка до стрічечки" Шевченка-Лисенка. Дует мандолінний зі співом віддали панночки С. Молодович і І. Данись. Дует „Серед поля широкого" відспівали И. Процович і о. Мусійчук. Похоронний марш „Ви жертвою в бою" присутні вислухали стоячи, бо це був марш похоронний по бл. п. Грушевському, який згинув, замучений Москалями.

З пісень хорових були співані ще такі: „Ой у полі байрашполі" з сольом И. Процовича, „Ой нагнувся дуб високий" і інші.

Заряджено збірку, яка принесла $5.3 центами і яку вишлеться для українських інвалідів через Обєднання.

Присутній.

УКРАЇНСЬКИЙ ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ О.Д.В.У. В НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

святкуватиме 11-літню річницю мученичої смерти
ОЛЬГИ З ЛЕВИЦЬКИХ БАСАРАБ

ЖАЛІБНИМ КОНЦЕРТОМ

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 10-ГО ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1935 РОКУ

В ГАЛИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ,
217-219 EAST 6th STREET, NEW YORK, N. Y.

Початок в годині 8-мій ввечір. — Вступ: 75 і 50 цнт.

В той день буде відправлена панахида зараз по Богослуженню в обох українських церквах в Ню Йорку.

Українські Громадяни! Прийдім і віддаймо честь Великій Героїні Великого Українського Народу. 31,3

Управа Відділу Червоного Хреста.

НОВА ПРОТИБОЛЬШЕВИЦЬКА ОПЕРАЦІЙНА БАЗА БРИТІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ.

Недавно закінчили Англійці розбудову нової морської пристані, Гайфа, над Середземним морем. Та пристань опановує не лише Палестину, що знаходиться під англійським володінням, але сягає далеко глибше в континент — до Індій та до Кавказу, де стрічається з московськими плянами. Треба при цьому взяти на увагу ще й те, що на близькому сході вже не сама Англія панує, а всунулась туди ще й Франція, добувши собі Сирію. Разом з тим Франція стала співвласницею Середземного моря і суперницею Англії, яка досі мала це море виключно в свойому посіданні (Ґібральтар, Мальта і Суез). Рівночасно з тим в Гайфі кінчиться нафтовід з Мосулю, який своєю полудневою частиною йде всюди по англійській території. Англійська фльота забезпечила себе в той спосіб безпосереднім постачанням палива для кораблів і добула свободу рухів на цілому Середземному морю. Боронити Гайфу перед ворожим наступом дуже легко.

На факт розбудови цієї пристані звернули увагу всі ті чинники, що зацікавлені подіями на близькому сході. З Гайфи до Багдаду буде заложена автомобільна дорога, яка конкуруватиме з такою ж дорогою французькою з Байруту до Дамаску. Залізниця Палестина-Єгипет лучить Африку з Азією і заокруглює англійські посілости над Середземним морем. Нова автомобільна дорога в доповненню до залізниці буде служити транспортови військ з Єгипту на охорону нафтоводу або й з Мезопотамії.

Все те робить Англійці з певною ціллю. Розбудова комунікаційної й оборонної сітки буде підставою для дальшої акції. Вибудувана Німцями багдадська залізниця може бути продовжена не лише до Перського заливу, але й до Теґерану, а там получитися з перською залізницею над Каспійським морем. З Теґерану йдуть вже караванні шляхи до центральної Азії. Отже в той спосіб прийде до зудару двох тенденцій на близькому сході: англійської в напрямі до московської центральної Азії і московської на Малу Азію. Мала Азія є дотепер доменою впливів Москви. Персія безпечно буде пробувати ставити опір англійським плянам, але не улягає сумнівови, що англійська дипльоматія зуміє й ту трудність побороти і переконати Персів, що вони будуть мати кращі користи від Англії ніж від Москви. Також шлях Гайфа-Каспійське море буде мати велике стратеґічне значіння. Ця обставина заставить Москву ще раз перевірити її пляни у відношенні до добуття Індії, та з офензиви перейти до дефензиви.

Таке поставлення справи цікавить і Українців, і то в першу чергу її стратеґічного боку. Але про це ще завчасно говорити. — (УП, Берлін).

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

ПОДЯКА.

Я, нижче підписаний член і секретар від. 131 У. Н. Союза, складаю щиру подяку головним урядникам нашої організації за уділення мені допомоги з фонду запомогового. в сумі $25, котра стала мені великою поміччю у моїй недузі. Бажаю якнайкращого успіху У. Н. Союзови. Також щиро дякую місцевим урядникам і членам за їх труд.

Б. Гжим.

Славний французький письменник Жан Жак Руссо (1712 — 1778) часто був у скруті, не мав грошей. Нераз мусів переписувати ноти, щоби заробляти на хліб. „То обуроюче! — сказав один прихильник Русса, що його при тому застав. — Такий чоловік, як ви, робите таку звичайну роботу!" „Я вже людям дав багато матеріялу до думання, та вони не думають, — сказав поет-фільософ. — Тепер доставляю їм матеріял для співу й, бачите, вони співають!"

Батько: Скажи мені, сину, що ти робиш цілий день у школі?

Син: Чекаю, поки не випустять.

Суддя: Катерина Квочка, ви обвинувачені, що подряпали вашого чоловіка. Щож це, ви не знаєте, що чоловік то голова дому?

Обвинувачена: А тож, прошу високого суду, в голову вільно подряпатися?

УВАГА! — ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

ЗАХОДОМ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ І СПІВ.-ДРАМ. ТОВАРИСТВА „БАНДУРИСТ"

влаштовується з нагоди

„СВЯТА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ"

ЗА УКРАЇНУ

історична песа зі співами. Написав о. П. Білон.

В НЕДІЛЮ, 10. ЛЮТОГО 1935

В ПАРОХІЯЛЬНІЙ САЛІ,
18 WOODLAND ST., TRENTON. N. J.

Початок в год. 7:30 ввечір.
Вступ 25 цнт., діти 10 цнт.

Увага! В той же день після Сл. Божої відбудеться ПАНАХИДА за поляглих борців і рівною по бл. п. Ользі Басараб.

На це свято запрошуємо всі місцеві організації та громадян позамісцевих до численної участи. — Комітет.

Учитель (до учеників): Коли думаєте, що будете могти коза моїми плечима скакати мені по голові, то грубо помиляєтеся!

УВАГА! НЮАРК, Н. ДЖ., І ОКОЛИЦЯ! УВАГА!

ЗАХОДОМ КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОД. ДОМУ

влаштовується

ВЕЛИКИЙ БАЛЬ

В СУБОТУ, ДНЯ 9-ГО ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1935 РОКУ

В СІЧОВІЙ САЛІ,
229 SPRINGFIELD AVE., NEWARK, N. J.

Музика першорядна. — Вступ 35 ц. — Початок в годині 7-мій ввечір.
32-3 Просимо всіх до співучасти. — Комітет.

ПОЗІР! ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР ПОЗІР!

НЕЗВИЧАЙНО ЦІКАВА КНИЖКА

Розбійник Микола Шугай

Роман із Закарпатської України чеського письменника Івана Ольбрахта, у двох частях, з начерком Миколи Голубця „Земля без імени" та „Опришки".

Це історія народнього месника Закарпаття, великого опришка, який грабував багатих і роздавав бідним, який ніколи не вбив нікого, хіба в самообороні або зі справедливої пімсти.

ЗАМОВЛЯЙТЕ В КНИГАРНІ „СВОБОДИ".

ДВА ТОМИ $1.00.

Замовлення разом з належитістю слати до:

"SVOBODA,"
81-83 GRAND ST., (P. O. Box 346) JERSEY CITY, N. J.

ПОЛЯКИ ДИВУЮТЬСЯ...

Польська ґазета „Час", що має марку ґазети консервативної, здивувалась, коли почула, що англійські посли внесли до Союза Націй петицію в українській справі. Пише вона менше-більше таке:

До Союза Націй вплинула петиція, підписана кількома англійськими послами й бувшими послами, в українській справі. Петиція говорить, що судьба Українців в Польщі зазнала в кількох випадках погіршення. Все це полягає на непоінформованости англійських послів. Одначе цікаво, що спонукало Англійців зробити це, і які українські круги інспірували цю петицію. Здається, що хоч петиція займається судьбою Українців у Польщі, то вона не походить зі Львова. А доказом цього є недавнє ствердження голови УНДО про те, що Українці в Польщі мають такі життєві умовини, що можуть відіграти ролю українського Піємонту. Дальше от і Всеукраїнський Конгрес, що його щойно не видно, має відбутись не деінде, як у Львові. Тому треба сумніватися, щоб Українці з Галичини почнали за границями якусь антипольську акцію. Тай сама петиція неповажна, коли взяти на увагу, що вона займається якимись дрібницями в той час, як на Україні панує московський терор, розстріли, нищення культури, переселювання людности цілими десятками тисяч на інші місця та перетворювання українського народу на безформну масу людей. Навіть Українці в Галичині проти цього протестують. Отже ці дрібні переслідування в Галичині полягають на непоінформованости Англійців і Англійці вважають їх за важніші від тамтих переслідувань. Чи не було б краще вислати комісію на совєтську Україну, замість висилати її до Львова? А над англійським внеском посміхається в Союзі Націй іронічно Літвінов. Українцям у Галичині лише шкода з того, бо вони стягають на себе підозріння, що не хотять жити в мирі з Поляками та починають на терені Союза Націй якусь акцію проти Польщі. Тому треба, щоби Львів поінформував Англійців про дійсний стан справи та повернув англійську ініціятиву у властивому напрямку.

Стільки написав „Час". Ми навмисно переповіли точно його арґументи, бо вони вже нам звідкись знайомі. Коли ближче подумаємо, то пригадаємо собі, що ми їх читали вже раз, ще при кінці минулого року, у львівській ґазеті „Хліборобський Шлях", і то як передову статтю, підписану Коростовцем, експонентом екс-гетьмана Скоропадського з Берліна в Лондоні. Там твердилося, що ввесь український рух є ніщо інше, як большевицька видумка, і що всі петиції в українській справі до Союза Націй, головно ті, що їх висилали Англійці, це звичайна московська провокація, а люди, що їх підписували, це ніхто інший, лише московські агенти. Теж саме давніше появилось було і німецькою мовою в ґазеті, друкованій в Українському Науковому Інституті в Берліні, в „Сляшіщер Остен". Ті самі арґументи, лиш мова інша. Тут польська, а там українська і німецька. А може й інспірування всього того походить з одного осередку? Хто його знає?

А щодо невірних інформацій, то мусимо спростувати помилку „Часу". Ми бачимо, що Англійці ліпше поінформовані про стан справи, хоч живуть у Лондоні, ніж редактори „Часу", що живуть у томуж самому Львові, чи може випадково у Варшаві.

(УП, Лондон).

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

ВАЖКИЙ СОН.

Ти знову приснилась мені,
Рідна Україно!
Там знову плач, зойки, вогні,
Табори, тюрми і руїна...
Ти знову приснилась мені.

О, краще не снись так мені,
Бо жаль важкий серце пече,
Розпука мене огорта,
Бо люблю я Тебе гаряче!
О, краще не снись так мені!

Приснися вільною хоч раз!
Хай зникне турбота і жаль,
Що мучить, невечить мене.
Зними той тягар, ту печаль!
Приснися вільною хоч раз!

Нехай хочби раз, хоч у сні
Вільною побачити Тебе,
Почути, як наш плугатор,
Співаючи, ниву оре.
Нехай хочби раз, хоч у сні!

Е. Надграничний.

ПОДЯКА.

Я, нижче підписана членкиця 371 від. У. Н. Союза, складаю сердечну подяку головному урядови нашої організації за уділення мені запомоги з фонду запомогового в сумі $50 за мого хорого чоловіка, які мені стали великою поміччю у моїм тяжкім положенню. Бажаю якнайкращого успіху У. Н. Союзови. Також дякую місцевим урядникам за їх труд.

Анна Малецька,
Нюарк, Н. Дж.

ЖІНКА ЗЇЛА ЧОЛОВІКА.

Славний полярний подорожник Фройхен оповідає цікаві подробиці з життя Ескімосів. Був на ескімоському бенкеті, який зачався від промови господаря:

— Не гнівайтеся, що моя хата вбога, що я сам поганий ловець і що бенкет буде бідний.

Опісля господиня внесла в горшку варене мясо. Виняла його пальцями і старанно облизала, щоби сос не капав гостям на руки. Опісля дала мясо тому, що сидів найближче. Цей відкусив стільки мяса, щоби рот його був повний, потім решту дав сусідови й так один за одним беруть повний рот мяса, а решту посилають далі.

Мясо ще від біди можна їсти, одначе воду таки годі пити. Бо то топлений сніг, подаваний у горшку, вимиваному раз до року. Є лиш один спосіб викрутитися від такого бенкету: вдавати, що заснулося при столі. Ескімос уважає великим гріхом будити когонебудь зі сну. Тому такий гість може спати спокійно; його не будуть частувати. Бо Ескімоси бояться, що душа людська, яка згідно з їх віруваннями покидає тіло підчас сну, моглаб до нього з поворотом не вернутися.

Ескімоси вірять, що людина складається з трох частин: душі, тіла й імени. Як дитина народиться, найважніша річ надати їй імя. Це імя когось із померших із родини. Надають імя так, що називають у присутности дитини ріжні імена. Ті, при яких заплаче, не входять у рахунок, а надають те імя, при якому дитина мовчала. Коли імя вибрали, входить вона дверима й дитина, за віруваннями Ескімосів, починає жити щойно тоді, бо лучиться з предком, якого імя одержала. Таксамо є з іменами псів. Фройхен хотів купити пса в одного Ескімоса. „Не можу його продати вам", сказав ескімос поважно. „Чому?" „Бо то мій прадід".

Одна Ескімоска зїла трупа свого чоловіка та четверо дітей. Коли Фройхен із жахом спитав її, як могла щось такого зробити, відповіла спокійно:

— Та воно чейже тепер уже зовсім неважне.

— Чому? — спитав із відразою та обуренням Фройхен.

— Бо я вже маю нового чоловіка й нових четверо дітей. Мають імена тамтих померших, тож є наново ними.

Себто все покінчилося щасливо...

СКІЛЬКИ МАЄМО МАЛИХ ПЛАНЕТ (ПЛАНЕТОЇДІВ)?

Між планетами Марсом і Юпітером кружляє багато маленьких планет, або інакше планетоїдів. Найбільшим з них є Церера (її промір є 770 км.), Паляда (483 км)., Веста (385 км.) і Юноша (193 км). Інші планетоїди є далеко менші і їх промір має по кількадесять і кільканацять, ба, навіть і кілька кільометрів. Для порівнання годиться згадати, що промір землі має 12,700 км., а загальна маса досі відомих планетоїдів, або інакше астероїдів, має не більше як одну тритисячну (1/3000) частину земної маси. Перед відкриттям планетоїдів звертала на себе увагу астрономів прогалина між великими планетами, що їх віддалення від сонця було означене т. зв. законом Боде й Тіціюса, німецьких астрономів. Оба ті німецькі астрономи відкрили, що між віддаленнями планет від сонця заходить особливе чисельне відношення. Як виразити ці віддалення десятковими частинами віддалення землі від сонця, то Меркур буде мати 4, Венера, 7, Земля 10, Марс 16, Юпітер 52, Сатурн 100, Уран 196. Як відтягнемо від кожного числа 4, то повстає ряд 3, 6, 12, 48, 96, 192, в якім кожне число є 2 рази більше від попереднього; однак між 12 і 48 нема 24. Цю євме прогалину виповнюють планетоїди. Одиноку планету Нептуна не можна вмістити в цей ряд і досі нема на те ніякого теоретичного обоснування.

Першу малу планету відкрив італійський астроном Піяці в місті Палемо в 1801 р. й надав їй назву Церери. Німецький математик Гавс успів обчислити дорогу цеї малої планети (промір 770 км.) й тоді виявилося, що вона кружляє довкола сонця у віддаленню майже два рази такім великім, як планета Марс. За першим відкриттям пішли вже дальші скорою ходою. Велику прислугу віддало фотографування неба. До нині відкрито до 4,000 малих планет, але тільки понад 1,200 з них признано й понумеровано.

Проби з найбільшим телескопом світу на Мавнт Вілсоні в Каліфорнії, що їх робив астроном В. Бад, допускають можливість існування десяток тисяч планетоїдів (15,800—44,000). Ще більші надії роблять собі астрономи з нового 200-цалевого телескопу (5 метрів).

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ. Тов. Український Клюб Поступовий, від. 70, повідомляє усіх своїх членів, що звичайні місячні збори відбудуться у вівторок, 12. лютого, в годині 7:30 ввечір, в галі під ч. 72 Моріс вул. Кождий член повинен обовязково прийти на збори, бо є важні справи до полагодження. Довгуючі члени хай вирівнають свої вкладки якнайскорше, бо інакше будуть суспендовані. — В. Кушнір, рек. секр.

Пасажир літака нараз почув, що летун чогось став зідливо сміятися. Пасажира це зацікавило й він запитався в нього про причину. Той йому відповів: „От ми тут у висоті, дві тисячі миль над землею, летимо преспокійно, а там внизу вже зчинили величезний гармідер, як довідалися, що я втік із дому божевільних“.

Панови Коновці сприкрилося старопарубоцьке життя, тому постановив оженитися. Помістив у часописі оголошення:

„Мужчина в середніх літах шукає доброї, щирої та милої товаришки життя. Зголошення під: Спільне щастя.

На другий день дістав багато зголошень, що починалися від слів: „Коли Ви шукаєте доброї, щирої та милої жінки, то я поручаю мою“.

Рода-Рода й поліція.

Відомий віденський гумористичний письменник Рода-Рода виїздить із Білгороду, де побув довший час, та мусів вистаратися ствердження ідентичности, як того домагалася поліція, бо пашпорт його вже був скінчився. Поїзд до Відня відходив нічю, то тяжко було Роді-Роді знайти пізно в ночі свідків. Пригадав собі, що знає ветеринаря Петровича, який на щастя мав нічну службу при транспорті худоби. Рода післав до ветеринаря післанця з листом і небаром дістав документ, на якому було виписано: „Рода-Рода — оглянений мікроскопійно. Вільний від трихнін і угрів. Випустити без перепон“. І Рода-Рода виїхав зараз нічю.

Перед памятником Коперника стоять два пияки. Один каже:

„Б...б...бачиш, то К...к...коперник“.

А другий:

„К...коперник? А він що за один?“

„Той, що відкрив, що земля крутиться“.

„Значить, був такий сам пянюга, як ми обидва“...

Ратунок.

— Нині в тунелі хотіли мене кишенькові злодії обікрасти, але жінка мене виратувала.

— Як? Чи зловила їх?

— Ні, її там не було, але вона рано перевела „чистку“ моїх кишень.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВИ.

ГІЛСАЙД, Н. ДЖ.

На інвалідів.

26 січня гром. Григорій і Анна Романишин обходили 25-літний ювилей свого вінчання гарною забавою, а приявні гості при тій веселій забаві не забули також про наш рідний край, та зложили більшими і дрібними датками $13 на інвалідів. Ту жертву переслано через Обєднання.

А. В.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

З допомогової акції одного товариства.

Відділ 11-тий ОДВУ в Ню Йорку зібрав титулом ріжних імпрез в останнім році загальну суму $2,697, з якої по відтягненю $822,04 на видатки імпрез, як і $59.68 на висилку матеріям покійних Біласа і Данилишина, вислано на допомогу визвольній акції $1,693.04. Покрито теж інші ще видатки.

Відділ брав теж участь у всіх імпрезах Окружної Управи ОДВУ в Ню Йорку. Зобовязався теж зібрати на протязі року $2,000 на боєву акцію. А до цього часу вислав уже на ту ціль 1,096.48 і певний, що при дальшій допомозі громадянства виконає те, до чого зобовязався, а що є дороге кождому українському серцю.

Управа 11-го Відділу ОДВУ.

БРІДЖПОРТ, КОНН.

Щедрівка жінок.

Заходом 50 відділу Червоного Хреста, якого члениці зобовязалися нести постійну поміч рідній землі, влаштовано на Йордан щедрівку. Защедровано $39.85, які вислано до Обєднання, а то на: визвольну боротьбу $15, Рідну Школу $10, інвалідів $12. А осталося $2.85, які будуть долучені до дальших збірок.

Щедрували громадянки: С. Кушляк, Т. Бек, П. Папроцька, А. Бих, А. Глива, Т. Красіцька, В. Глива, А. Монюк.

Зложили по $2: Фіняк, Даценко; Чапля $1.25; по $1: Кушляк, Лалоц, Лободинський, Ст. Папроцький, Подоляк, Демчук, Щербай, Осика, Галькевич, В. Велиток, Гушовський, Ницак, Шмігельський, Чернявський, Бих, І. Глива, о. А. Бек, Скельська, Максимів, В. Глива, Монюк, Шевчук, Будник, Пиличук; Воля 75 ц., а по 50 ц.: В. Папроцький, Красіцький, Бакай, Стець, Мандрона, Ватер, Кучма, Венгрин, Моравська, Слівінський, Гринюк, Дрозд, Литвин, Венгринович, Мороз, Мандрона, Кінзерський, Кузів; Махніцька 35 ц.; а по 25 ц.: Наконечний, Яцишин.

За Відділ Червоного Хреста:
С. Кушляк, предс.;
Т. Бик, секретарка;
А. Бих, касієрка.

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Коляда на Рідну Школу.

На повищу ціль зложили по $2: П. Терпляк, С. Сігель; по $1: Н. Зюбровський, В. Михалюк, П. Кожух, В. Папура, Ю. Грицай, В. Чучман, І. Бабак, С. Шуманський, І. Блинський, И. Дугай, В. Петришин, Г. Медвідь, К. Гнип, С. Коницький, І. Сивик, В. Вовнянка, С. Федишин, Т. Вітковський, М. Мельничук, І. Голендер, П. Сернюк, Н. Косован, С. Комарянський, И. Базарницький, І. Михальчишин, Н. Вільчинський, В. Ференц, Горожанський Клюб; по 75 цнт.: Ю. Варшова, П. Коницький; по 50 цнт.: В. Леміщка, Л. Биловець, П. Підлиський, Г. Ференц, А. Гарбузінський, М. Корпіта, Д. Бодак, П. Цюпка, А. Гулик, І. Малюкевич, Н. Яворський, О. Базарницький, М. Іващишин, Т. Шижик, В. Перец, Д. Котянський, В. Труфин, Д. Митолінський, И. Юркевич, С. Цюпка, І. Макаровський, Д. Підлиський, М. Тирновський; М. Ковальчук жертвував $1 на інвалідів. Разом заколядовано $47. Розходу було $1. Вислано до краю через Обєднання $46. Колядували: В. Михалюк, Н. Зюбровський, Г. Медвідь, И. Юркевич, І. Макаровський, Д. Митулінський.

Колядник.

МІКІЗРАКС, ПА.

На визвольну боротьбу.

Дня 16 грудня відбулися в церковній галі збори, скликані місцевим парохом о. Д. Кульматицьким. Явились не лише представники братств, товариств, сестрицтв і церковного жіночого кружка, але й поважне число громадян. Збори відкрив наш старий заслужений піонір, гром. А. Гальчак, пояснюючи потребу продовжування нашої визвольної боротьби. Говорив теж про завдання організації ОДВУ. По короткій дискусії принято до відома, що це є обовязок кождого чесного Українця в громаді допомогти революційним змаганням нашого народу. Як отець парох так і інші громадяни деклярували на ту ціль значніші суми. Вибрано комітет збірки, до якого ввійшли: А. Гальчак, голова; Мих. Торек, касієр; С. І. Костецький, секретар. На внесок одного з громадян припоручено комітетови скликати нашу молодіж, щоби вибрала зпоміж себе колекторів, які будуть ходити по домах за збіркою 10 місяців, а то в неділю кождого місяця.

На означений день 30 грудня 1934 р. зійшлася молодь дуже численно. Голова комітету О. Д. В., гром. А. Гальчак, привитав молодіж короткими, а щирими словами, зазначуючи, що це обовязок молодіжи продовжати зачате громадою діло.

Дальше забрав слово о. Д. Кульматицький, дякуючи молодіжи за участь у зборах. Згадав за геройства молоді в рідним краю, підкреслюючи, що і молодіж, роджена на землі Вашингтона, обовязана продовжувати боротьбу з ворогами та гнобителями України. У відповідь на ту коротку, але щиру бесіду молодіж нагородила бесідника грімкими оплесками. Дальше приступлено до вибору колекторів. Вибрано 20 дівчат і 10 хлопців і поділено їх на 10 гуртків.

Дня 27 січня розійшлась молодіж по хатах. Громадяни, розуміючи задачу молодіжи, принимали молодих колекторів щиро і жертвували по можности. Та хоч у нас далі депресія не скінчена, зібрано за січень $100, які негайно вислано на призначену ціль через Обєднання. Додам, що молодіж підчас свят Різдва Христового ходила з колядою на Рідну Школу і заколядувала $120, які теж вислано через Обєднання до рідного краю. Честь і слава такій молоді, що продовжує так гарно народню роботу, започатковану своїми батьками; як також честь і родичам і провідникам громади, що виховали таку добру молодіж.

С. І. Костецький, секретар.

ДЖЕМЕЙКА, Н. Й.

Коляда на рідний край.

Як кождого року, так і цього місцевість Джемейка не осталась позаду з колядою. Союз Українок, не звертаючи уваги на прикрі часи, зааранжував коляду по хатах і заколядовано $31.60, з чого призначено $16 на голодуючих, а $15 на Рідну Школу в рідним краю.

Жертвували по $2: В. Павч, пані Кузів, О. Ревюк; по $1: М. Надрічна, М. Іванушка, А. Фірман, В. Воробець, М. Воробець, А. Іванців, Г. Сташків, Е. Ревюк, пані Коваль, М. Заборський, О. Цісик, В. Сломушинський, С. Сломушинський, Е. Пориляк, Т. Мельник, М. К., К. Гибур, М. Комон, М. Гонка, М. Стахів, А. Тесляк; по 75 цнт.: Паскевич; по 50 цнт.: П. Гірняк, І. Варнаковський, К. Фірман, М. Грабар, Л. Тарновський, Т. Варварчик, Т. Мицьо; по 35 цнт.: Н. Вольська. Всі жертви вислано через Обєднання.

Колядник.

Чоловік: „Коли хто краде, щоб то не було, він доживе до часу, коли буде жалувати за свої вчинки“.

Жінка: „А чи ти памятаєш, як крав у мене поцілунки?“

Чоловік: „Так, алеж ти чула, що я сказав“.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

НЕЗАГНУЗДАНИЙ ТАРЗАН. (186)

У старинним перськім місті молодий Американець Дик Терел відпочивав по тяжких трудах. Його цікавило барвне оточення та дивні люди, що ходили вулицями міста.

Навіть орієнтальні смороди й нужда були йому цікаві по огидній одноманітности краю над Чорним морем, де він за останніх кілька місяців вертів нафтові шиби для Советів.

Нині доля завела його в густу частину міста, де чужинці рідко коли заходять. Він оглядав крамниці, а потім розсівся ліниво коло столика, щоби попити чорної кави. Його увагу звернули на себе крики драгоманів та музичне теленкання дзвіночків на верблюдах.

Незадовго потім зза рога вулиці появилася каравана. „Вони йдуть з Туркестану, з дуже далека“ говорив йому послугач каварні. „Везуть багато багатства, дороге каміння, килими, мали, а можливо, що й дівчата!“ Терел на останні слова засміявся.